

Chương 2

Anh! Em Yêu Anh... Được Không?

Ban công...

Trường đại học mà Thư và Dương cùng theo học là một trong những trường dân lập khá nổi tiếng ở thành phố, học sinh học ở đây đa phần là những gia đình có điều kiện. Vì thế, những khu nhà cũng được xây khá hoành tráng nơi họ đang đứng này cao 12 tầng. Có thể nhìn thấy một phần của Hà Nội, một góc rất Hà Nội với những ngôi nhà cao tầng, những hàng cây tít tắp và dòng xe cộ tấp nập. Thụy Dương đứng xoay lưng lại chiếc bảng ghi chữ “Khu vực cấm” to đùng. Nghe đồn từng có chị khóa trên tự tử ở đây nên mới cấm vậy. Nhưng với những đứa học sinh như Thụy Dương hay Vũ Huy thì càng ghi chữ cấm càng dễ trở thành lãnh địa của họ.

- Cậu có biết tại sao cái chị kia chọn chỗ này để chết không?
- Không! Tôi không rỗi việc.

Huy nhe răng cười, anh đã quá quen với cô bạn cứng đầu cứng cổ này, nên chẳng thèm giận dữ gì khi phải nghe những câu đại loại như thế này.

- Vì chị ta giống tôi và cậu. Cậu thích chỗ tự kỉ, còn tôi thích cảnh đẹp. Chết thì cũng phải chọn nơi đẹp đẹp thế này chứ! Không lại phí.
- Thế là cậu đang phá bĩnh nơi tự kỉ của chị ta đấy! Coi chừng ngã lộn nhào!

Thụy Dương vẫn đứng dựa lưng vào tường, tay đút vào túi quần nhìn về nơi nào không rõ. Lâu lâu mới thấy cô nói một câu dài đến thế. Gương mặt vẫn không vắn ra một nét cười, cứ như gương mặt này đã mất khả năng biểu đạt cảm xúc rồi! Không ai nhận ra cô nghĩ gì, cảm thấy gì, vui hay đang buồn!

- Hết thuốc chữa với cậu rồi!... Lợn không?

Huy nhảy phóc từ lan can xuống, đưa tay vơ chiếc áo khoác rồi túm tay Dương, kéo đi:

- Đi đâu?
- Lợn! Nói rồi mà!
- Không muốn đi!

Huy quay lại, nheo mắt nhìn sâu vào mắt Dương, truy tìm một chút xáo động thật khê... Thất bại.

- Thật?
- Ừ.

Huy thôi nhìn những chuyển biến không tồn tại trên gương mặt Dương, khẽ đưa mắt lướt xuống cánh tay nhỏ đang nằm trong tay mình, khẽ nhắm mắt... Khó chịu và bất lực... buông khẽ...

Rồi nhanh như cắt, chộp mạnh lấy... Giật mình, trợn mắt: Những vết thâm bầm chằng chịt nơi cánh tay. Anh vội vàng kéo tay chiếc áo khoác mỏng, chộp tay kia... lại kéo lên. Mắt đăm đăm nhìn những vết roi nham nhở, cũ mới thâm tím lại, có vết còn rộp lên trên làn da trắng ngần của Dương. Huy cầm hai bàn tay Dương trong tay mình, xót xa. Từ từ ngược lên nhìn sâu vào mắt cô, tìm một câu trả lời:

- Chuyện gì thế này?

Huy nói bằng giọng trầm trầm, những gì đang nhìn thấy như làm tim anh thất lại, nhói nhói. Một sự thương xót đầy căm phẫn.

- Tôi hỏi chuyện gì kia mà?

- Không phải việc của cậu!

Thụy Dương vẫn đánh mắt nhìn về phía xa xăm vô định không rõ ràng, nhưng gương mặt hình như thoáng qua một nỗi đau rất mơ hồ, quặn lại nơi khoe mắt.

- Buông ra!

- Nói đi! Ai làm?

- BUÔNG RA!

- NÓI!

- KHÔNG PHẢI VIỆC CỦA CẬU!

- ĐỂ TÔI YÊN!

Dương giẫy mạnh tay trong tay Huy. Huy nhìn những ngón tay mình bám chặt nơi những vết roi. Đỏ ửng như muốn nứt máu... ngửa mặt lên trời rồi thả tay mình nhẹ rơi. Huy cúi xuống, nhặt chiếc áo khoác dưới đất rồi quay lưng, bước đi, không quay lại nhìn cô nữa. Dương ngồi thụp xuống ban công. Cái lạnh buốt từ lớp gạch lát xuyên qua lớp quần áo, len vào tận tim, nhói buốt. Cô đặt cánh tay lên sát miệng, nước mắt trào ra, roi mạnh lên những vết thương nham nhở... Vị mặn của nước mắt như càng bào sâu thêm nỗi đau cô đang chịu đựng. Dương khóc không thành tiếng, tiếng nức nở nghẹn lại nơi cuống họng, tức tưởi, quặn thắt, không thể nói nên lời.

Huy đứng trước mặt cô, chầm chậm ngồi xuống, vỗ nhẹ bờ vai cô. Dương ngửa gương mặt loang loáng nước nhìn Huy trong chốc lát, rồi vòng tay ôm lấy anh.

- Để yên một lát nhé!

... Đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt người khác!

Đây là lần đầu tiên cô ôm ai đó gần đến vậy.

Đây là lần đầu tiên Dương để cho tim mình được thành thoi, không nghĩ ngợi.

Đây là lần đầu tiên Dương cho phép mình được dựa dẫm vào một ai đó.

... Kể từ khi ba mất!

Bởi bờ ngực cô đang tin tưởng dựa vào là Huy, người đã khiến trái tim cô lồi nhịp từ lần đầu. Người mà Dương tin định mệnh đã mang anh đến cho cô, người luôn khiến cô dù bất cần, dù sắt đá cũng trở nên mềm yếu dưới những hình ảnh của anh. Có cô gái nào không thế! Trong tình yêu, nơi vòng tay của người con trai cô ta yêu thì mọi thứ có tên ngang ngạnh, kiêu hãnh hay ương bướng đều co tròn lại rồi vỡ nát. Trái tim yêu của cô gái nào cũng trở nên yếu đuối và cần chỗ che đến vậy.

Những cơn gió mùa đông vẫn khẽ nhả nha nơi những cây cỏ mọc chen lẫn nơi kẽ các viên gạch. Dương nhắm mắt thả mình trong hơi ẩm dịu dàng tỏa ra từ cơ thể Huy. Hơi thở ấm áp chạm nhẹ vào cổ cô, thật gần, thật quen. Những cảm xúc lần đầu nảy nở khẽ khàng nơi Dương. Cô thêm cái cảm giác này, lâu, rất lâu rồi!

- Nhã Thư đâu?
- Không biết!
- Mà lại làm gì con bé hả?
- Làm gì? Nếu biết rồi còn hỏi làm gì?
- Im ngay!
- Tôi giết nó rồi!
- Câm miệng!

Họ, một trẻ, một già đang nhìn nhau bằng ánh mắt hình viên đạn, gườm gườm đầy hằn học. Giữa họ là cả một khoảng cách thật xa đầy những uẩn khuất, đầy những uất ức, đầy những bí mật và có cả những tổn thương không bao giờ có thể lấp đầy hay xoa dịu.

- Mẹ à! Con về rồi!

Giọng nói nhẹ nhàng của Nhã Thư như chút gió trong lành dịu dàng thổi vào căn nhà của họ. Dương không buồn quay lại nhìn Thư, bước hai bậc cầu thang một lên tầng. Cánh cửa phòng đập mạnh như trút tất cả mọi bực tức trong người.

- Sao hôm nay con về muộn vậy!
- À, con đi thăm Bông Xù ạ!
- Bông Xù?

- Vâng, nó giống Cát Cát nhà mình lắm! Mỗi tội to hơn vì là chó trai mà!

- Ý mẹ là chủ của nó là ai?

- À, anh ấy... à, là của một người bạn cũng rất đáng yêu con mới quen ở trường ạ! Hi. Con lên phòng nha mẹ!

Nói rồi, phi lên cầu thang, chiếc ba lô lại nhí nhảnh đập nhẹ tung tủy trên lưng cô gái nhỏ. Mẹ cô nhíu mày nhìn theo, linh tính mách bảo bà nên để ý đến nhân vật “anh ấy” này. Ủ, con bé cũng 18 tuổi. Ngày ấy, cũng 18 tuổi bà đã bị chính những tình cảm này làm cho mê muội để rồi cuối cùng mang một khối ung thai. Mắt bà lướt qua phòng cô con gái lớn bằng ánh mắt không nhiều thiện cảm. Rồi nhanh chóng xua đi như không hề muốn nhớ đến bất cứ điều gì của khoảng thời gian đó.

Nhã Thư lò dò chui vào phòng, cẩn thận chốt trong rồi lồm cồm bò lên giường, mở ba lô, luồn tay vào ngăn sâu nhất lấy ra chiếc hộp nhỏ của Huy tặng: Một móc ba lô hình chú gấu xù xinh xinh màu trắng trông có vẻ rất hợp với chiếc balo màu hồng yêu yêu của cô. Nhã Thư nở nụ cười rất khế, chạm tay vào chú gấu: Hello, Hello... làm cô giật mình thích thú. Lắm trò quá!

Mẩu giấy từ chiếc hộp rơi ra. Là số điện thoại được ghi nguệch ngoạc kèm theo dòng nhắn nhủ:

“Nhắn tin để anh còn biết em gặp bé gấu của anh khi nào nhé. Hehe.”

“Cảm ơn anh. Bé gấu của anh yêu lắm ạ. Hi hi.”

SMS gửi đi cùng với một nụ cười thiên thần không được ghi trong tin nhắn.

“Ủ, Tất nhiên rồi. Giờ đây là bé gấu của em rồi. Đảm bảo đang cười đúng không?”

“Anh thấy được em cười đó hả? Nhận được quà thì vui là đúng chứ ạ. Nhưng nhân dịp gì vậy?”

“Nhân ngày anh bắt đầu... cura cảm em. Được chứ?”

“Ồ... Hâm. Em ngủ trước nhé! Em buồn ngủ rồi!”

Nhã Thư đứng dậy, thay chiếc váy ngủ rồi mở tung cánh cửa sổ cho gió luân vào mang theo những cảm xúc dịu êm rất lạ lắm. Nhưng cô không hề muốn trốn chạy chỉ là chưa thật sự sẵn sàng mà thôi. Với tay bật bản nhạc quen thuộc.

Những năm tháng ấy...

Nhớ về thời điểm bắt đầu của chúng mình...

Gương mặt non nớt của em trong kí ức

Cuối cùng chúng ta cũng đi đến ngày hôm nay

Bức ảnh cũ giấu trong ngăn bàn

Biết bao hồi ức cứ đan chặt vào nhau

Hôm nay chàng trai đã đến gặp cô gái trong cuộc hẹn cuối cùng.

Nhã Thư xoay nhẹ chiếc váy ngủ có chân váy xòe rộng, soi mình trong gương. Hóa ra này giờ cô vẫn cười!

Ở một góc khác của Hà Nội, có một chàng trai cũng đang cười một mình. Cậu lật lật quyển vở ban sáng xoay tròn trên đầu ngón tay ngả người ra ghế. Từ mép vở rơi ra mấy mảnh giấy ban sáng chưa kịp gửi. Hình ảnh Thụy Dương lướt qua trong tích tắc. Huy thấy tim mình khựng lại với những vết roi nơi cánh tay Dương. Đạo này anh hay ngủ mơ thấy một cô gái tóc ngắn buộc đuôi gà như thế. Huy tặc lưỡi: Chắc ở lớp bị ám nhiều quá chăng. Huy nhắc máy gọi cho Hoàng Tùng:

- Alo, Thăng quý? Mày ngủ chưa?

- Tao ngủ rồi! Mày vừa đánh thức tao dậy còn hỏi. Có chuyện gì thế? Lại có diễn biến tình cảm lâm li gì mới à?

- Ủ! Có bao giờ mày có suy nghĩ mày thích một người, tìm đủ mọi cách cura cầm. Tất nhiên lúc ở bên cũng thấy cực kì dễ chịu. Nhưng rồi mày lại hay mơ mộng đến một cô khác, cô ta gặp chuyện gì mày cũng phát điên lên được, không gặp cô ta một ngày là mày lo phát sốt. Thế tóm lại là mày thích cô nào... alo... alo.

- Oi! Tao đây... à! Đang tư duy sâu tí. Mày bán một tràng ai mà nhớ được. Thôi tao buồn ngủ quá... Rảnh qua quán nha. Nói chuyện sau. Bye mày.

- Ồ. Ồ... Tùng... Tùng.

Huy buông điện thoại xuống bàn, thờ dài rồi cúi xuống gầm bàn, anh cầm tấm ảnh Thiên Trang năm nào rồi đưa mắt nhìn ra khoảng không đen đặc bên ngoài cửa sổ. Tình cảm với Thư liệu có phải một sự choáng ngợp bởi quá khứ không vẹn toàn, bởi một sự giống nhau đầy trớ trêu? Không! Huy đã thề, đã hứa sẽ quên Trang lâu, rất lâu rồi. Anh mệt mỏi nằm vật ra giường. Lúc này chính anh cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa rồi.

- Ồ, sao anh ở đây?

- Thì anh đến đón “người mà anh cura cầm”! Nghe nói mẹ em ghê lắm nên mới phải đứng đây chứ bộ!

- Hâm. Mẹ em hiền lắm!

Trong đầu Nhã Thư đột nhiên hiện về những đọt roi da vọt xuống da thịt Thụy Dương, bất giác rùng mình!

- Với em, mẹ rất hiền.

Cô chồng chế.

- Được rồi lên xe đi!

- Thôi! Để em đi bộ đi! Trường gần tẹt!

- Ô, thế anh đợi em này giờ để làm gì đó ta! Để nhìn em đi bộ à! Lên nào!

- Uhm, ừ....

Nhã Thu vẫn còn chân chừ thì Vũ Huy đã bế thốc cô lên. Gió ngả nghiêng, tung bay làn tóc mây buông xòa chạm nhẹ vào cánh tay trần. Những tia nắng hiem hoi của mùa đông sà xuống khiến làn da trắng ngần nơi cổ Nhã Thu như lấp lánh. Mùi hương con gái thật êm, thật ngọt lan ra từ mái tóc đến làn da ấy làm tim Huy bồi hồi. Ở một khoảng cách thật gần, cậu như muốn chạm môi lên bờ má mềm đang đỏ ửng lên của cô. Còn Nhã Thu với cô khoảnh khắc này thật diệu kì. Cái cảm giác được nâng lên bởi cánh tay của một người con trai, đặc biệt và bay bổng biết bao!

- Em, em... buông...

Khi đã đặt Nhã Thu lên yên sau. Huy mới giật mình nghĩ tới điểm bất lợi của chiếc Exiter yêu quý. Yên rất dốc và với những cô nàng mặc váy thì đúng là “thảm họa”. Cậu khẽ gãi đầu:

- Làn trước vẫn ngồi được mà!

- Nhưng đó là em mặc quần đồng bộ bên trong.

- Còn hôm nay?

- Trời nắng mà...

- Vậy phải ngồi giống kiểu mấy “sexy lady” hả?

Nhã Thu bẽn lẽn gật đầu. Còn Vũ Huy thì cười đầy “nham hiểm”.

- Ok. Ngồi lên nhé! Nhưng mà nói trước xe anh dễ ngã lắm đó!

Chộp chiếc mũ bảo hiểm lên đầu Nhã Thu, nhìn sâu vào đôi mắt còn nhiều ngượng ngùng của cô gái nhỏ, thấy như nắng đang tràn ngập đôi mắt ấy, thấy tim mình như được mon man dịu dàng áp ôm, Huy chậm chậm kéo miếng kính che mắt của chiếc mũ màu trắng.

- Đi thôi!

Nói rồi, kéo tay cô lại thật gần, vòng ôm qua eo. Cảm nhận được sự chống chế đầy yếu ớt từ phía Thu. Huy phì cười:

- Ôm chặt vào. Ngã bây giờ.

Phịch. Chiếc ba lô lại đáp mạnh theo chiều xoáy ốc lên mặt bàn như thường lệ. Thụy Dương vẫn cúi gằm mặt xuống bàn, không buồn xê dịch:

- Này, lại có chuyện gì?

- Chán đời!

- Lại chán đời! Đời đẹp sao lại chán!

- Thích!

- Trời! Có thích học không?
- Không, tất nhiên!
- Vậy đi!
- Đâu?
- Lượn! Tớ cũng đang ngán học đến cổ đây. Nghĩ đến vào lớp là buồn nôn. Với lại cũng có chuyện muốn hỏi cậu.
- Kinh quá! Hôm nay có vẻ nghiêm túc quá!
- Thôi! Đi nào!

Nói rồi, kéo tay Thụy Dương, vợ vội chiếc ba lô, tí tởn bước ra cửa lớp trong sự ngỡ ngàng, xì xào của cả bọn. Khi chiếc Exciter đã vun vút lao đi, Vũ Huy mới lên tiếng:

- Sợ không?
- Sợ gì?
- Bỏ học!
- Không!
- Sợ đi với tớ!
- Mắc gì sợ cậu!
- Ừ. Sợ thì đâu phải Thụy Dương, bạn cùng bàn tớ!
- Bàn bá đạo!
- Chuẩn men!

Thụy Dương bất giác khẽ cười. Hình như mỗi sáng đến lớp với Dương lúc này đã có ý nghĩa hơn thật nhiều. Ý nghĩa là được gặp, được nói chuyện hoặc đơn giản chỉ là ngồi thật gần nghe hơi thở chậm chậm của kẻ ngồi cạnh suốt ngày ngủ gật trong lớp là Huy. Từ bao giờ Huy bước vào cuộc sống của cô, những câu chuyện tếu táo lắm khi chỉ vài ba câu cũng đủ khiến ngày mới của cô không nhạt nhẽo, những nỗi đau thể xác trở nên như chưa từng tồn tại, những vết nứt toác ở quá khứ tạm tê lạnh đi trong khoảnh khắc ấy. Và Dương thấy như mình đang sống thật sự... những giây phút nhẹ bẫng nhưng dịu dàng lắm.

... Thụy Dương vòng tay ôm Huy chặt hơn. Cô muốn giữ chặt anh trong tay mình, trên chiếc xe này đi thật xa khỏi cuộc sống cô đang chịu đựng từng ngày. Cuộc sống mà từng ngày tỉnh dậy cô đều dặn mình phải cố gắng thở đều, thở đều. Từ ngày có anh, mỗi ngày cô sống đều có ý nghĩa hơn. Có ai biết, cô đợi tiếng phịch của chiếc ba lô đáp xuống mặt bàn mỗi sáng, để ngược lên nhìn anh buộc dây giày và nhìn cô cười rạng rỡ rồi ôm bóng tót ra sân. Thi thoảng còn rủ cô chơi cùng. Cô thèm nhìn anh loay hoay chặn bóng trước mặt cô, mồ hôi vờ òa trên gương mặt. Làn da ngăm ngăm lấp lánh mồ hôi đẹp hơn trong nắng. Gần

và thật gần cô. Khi người ta yêu, nhìn người yêu lúc nào cũng tỏa sáng vậy sao? Như một thiên thần ư? Định mệnh sinh ra Vũ Huy có dành cho Thụy Dương hay không? Cô không biết! Nhưng tình yêu của cô, cô quyết tâm dành lấy, dù có phải cướp lấy anh từ tay định mệnh, cướp lấy anh từ người con gái nào khác, từ bất kì ai đi nữa.

Bãi sông Hồng mùa đông vắng lặng. Những cơn gió đông xao xác nơi bãi cát dài bất tận. Dòng nước sông oằn mình chảy xiết dưới đôi chân những con người bất cần, Vũ Huy lên tiếng:

- Này! Nói chuyện này! Đừng cáu nhé! Dặn trước!

- Ủ! Nói đi! Biết khách sáo từ bao giờ đây! Cáu thì cũng không ăn thịt cậu đâu mà lo.

- Cứ định sống thế này à?

- Thế này là thế nào?

- Cậu tự biết chứ! Chưa bao giờ thấy cậu cười cho ra cười cả. Ai làm gì cậu vậy? Ai lấy mất của cậu cái gì chứ. Nói tở nghe thử. Tôi giải quyết cho. Tôi không muốn lúc nào cũng nhìn thấy cậu rầu rĩ, mệt mỏi, chán nản, không thiết sống? Cậu biết những người xung quanh yêu quý cậu sẽ buồn và xót thế nào không?

- Ai buồn, ai xót vậy? Có thấy ai đâu - Thụy Dương dừng dung, đánh mắt ra khoảng không trước mặt. Lòng cô lại hoang vắng đến vậy.

- ... Đây là nghĩ thế - Vũ Huy bỗng thấy bối rối như bị ai đó bắt bài.

- Thôi bỏ đi! Cuộc sống của tôi, tôi muốn sống thế nào thì mặc tôi đi. Đừng để ý làm gì cho mệt! - Thụy Dương vẫn không nhìn Huy, cô nói bằng giọng bất cần cố hữu.

Huy bực mình đứng phất dậy.

Lại cái kiểu bất cần đó! Nói chuyện với cậu mệt thật? Tôi hỏi cậu: Ai cho cậu cái quyền đó? Ai cho cậu cái quyền hủy hoại cuộc sống của mình? Có bao giờ nghĩ đến bố mẹ không?

- Bố mẹ? Ha ha. Có. Họ cho phép - Thụy Dương cười lớn nhưng nụ cười hình như chua xót lắm.

- Vậy thì tôi không cho phép. Đúng, không cho phép - Vũ Huy nói to rồi giật mình vì câu phát biểu có vẻ hơi thái quá của mình. Anh là gì mà không cho phép chứ. Chỉ là lúc này bộc phát không nghĩ ra lí lẽ nào phản ứng lại Thụy Dương thôi.

Gió mạnh hơn, tạt vào má Huy. Anh đợi chờ một câu phản kháng kiểu: Không liên quan, không phải việc của cậu! Nhưng không! Thụy Dương không trả lời. Cô nhìn anh trong chốc lát rồi hướng mắt về phía những gợn nước đang

nổi đuôi nhau chảy xiết. Hóa ra cái cảm giác yêu thương nó kì diệu đến vậy, ngọt ngào đến vậy. Kể từ ngày ba mất, cô đã không còn cảm nhận được điều ấy, đã ngỡ rằng chẳng còn ai trên đời để ý đến cô đang sống hay đã chết, đang sống như thế nào, lay lắt ra sao trên cái cuộc đời nhạt nhẽo đến vô vị này. Dương nhặt mẩu đá trên tay ném ra dòng nước: Đừng cứ chảy vậy nữa, xáo động một chút đi, xáo động như chính tim cô đang xáo động lúc này.

Huy ném cho Dương lon coca khi cô đang lười biếng vùi chân xuống cát mềm, ngồi bất động. Những hạt cát mỏng tanh lùì đi cho bàn chân cô đẩy sâu vào, như mắt hút trong cát mịn. Huy ngồi xuống bên cạnh, bật nắp cô ca, uống một hơi rồi nằm xuống lớp cát mịn ngay kế bên. Thụy Dương thì thầm:

- Không lạnh lưng à?
- Không, à có!
- Lầy áo mưa trong cốp mà để xuống!
- Chà. Biết quan tâm người khác từ bao giờ đấy! Quen rồi, nằm vậy mới thú!

Vũ Huy hơi cười nhưng tim anh hình như xôn xao lạ lẫm. Nói rồi bỗng không biết làm gì nữa, lóng ngóng dùng tay che những vệt nắng đầu đông không đủ chói mắt cũng chẳng làm tay ta ấm hơn, chỉ loang nhẹ cổ chứng minh sự hiện diện của mình. Giọng Thụy Dương lại thì thầm như lẫn tan đi trong những cơn gió đông trở mình:

- Bởi vì... cậu là người đặc biệt!

Huy chớp mắt, mím chặt môi rồi luống cuống kéo ống tay áo xắn cao này giờ xuống:

- Ủ. Có ai nói là cậu cũng rất đặc biệt không?
- Không! Cá biệt thì chắc có!
- Ủ! Đúng đấy thế mới chơi được với tớ. Đổi tên thành bạn cá biệt thôi!

Vũ Huy cười lớn, Thụy Dương cũng bật cười. Nụ cười ấy không in hình trong đáy mắt mà chỉ phôi ra nơi bờ môi. Nhưng đôi mắt hình như có lấp lánh thật nhẹ. Cô nằm xuống bên anh, chân vẫn vùi trong cát, miệng khe khẽ hát một khúc nhạc bằng chất giọng chậm buồn nhưng hình như không còn bất cần nữa. Ít ra trên đời này lúc này đã có một điều gì đó thật sự quan trọng với cô.

Thụy Dương vừa về đến cổng đã nghe tiếng mẹ quát ầm lên từ trong nhà.

Mặc. Cô cứ thản nhiên kéo giày ra, đặt trên kệ rồi bước vào. Không vội cũng không đợi chờ. Cứ thản nhiên như lặp lại những việc thường ngày.

- Máy giờ rồi?

- Mười!

- Thưa đâu? Mà biết là phải đưa con bé về sớm mà!

Nhã Thư lướt vội qua Dương, chạy ào vào phòng khách:

- Mẹ, mẹ, con đây! Con dặn cô giúp việc là con đi học nhóm về muộn rồi mà mẹ!

- Con lên nhà đi! Tắm rửa xuống ăn cơm! Đi đi!

- Mẹ mẹ ơi, không phải lỗi của chị con, mẹ tha cho chị đi!

- Con lên nhà ngay đi!

- Dạ... con...

Thụy Dương nhíu mày, thờ dài chán nản với đoạn hội thoại đã không còn lạ lẫm vẫn lặp lại bao nhiêu năm nay. Và kết quả của nó vốn dĩ ai cũng biết trước rồi. Cô cất giọng, chậm nhưng rõ:

- Mày lên nhà đi cho tao nhờ!... Nhìn cái gì mà nhìn!... Muốn xem lắm à?

Nói rồi, Thụy Dương giật phăng chiếc áo sơ mi mỏng đang mặc, xoay tấm lưng về phía cô em gái. Nhã Thư giật mình nhìn những vết roi mới cũ đã phá nát tấm lưng chị, những sần sùi nham nhở nhìn cô như thách thức, cười nhạt. Cô khóc òa lên rồi lao đảo chạy lên phòng. Tiếng nước nở chứng tỏ một cơn chấn động mạnh đang quật tung lên, cuộn thắt trong lòng cô gái nhỏ vốn quen với những dịu dàng, êm đềm.

Bà Lê vẫn đứng nơi chên vênh bậc đầu tiên của cầu thang, tay cầm chiếc roi da. Tiến thẳng lại phía Thụy Dương, mân mê vạt áo như có ý định kéo nó lại cho cô nhưng nhanh như cắt, chiếc roi da lại vung lên rồi vụt phất xuống làn da trần trên lưng cô.

- Mày định thế nào đây?

VỤT!

- Mày tưởng làm thế là được tha hả?

VỤT!

- Tao hỏi mày thằng đấy là thằng nào?

VỤT!

- Mày định thế nào?

VỤT!

Mỗi câu hỏi lại là một đợt roi như vũ bão quật xuống tấm lưng trần vốn đã nham nhở đầy những vết thương của ngày hôm kia hôm qua vẫn chưa kịp lành lặn. Đáp lại câu hỏi đó cũng chỉ có những đợt roi. Thụy Dương nhắm mắt lì lợm

nghe đến giấc ngủ êm đềm trong tay Huy nơi bãi cát mênh mông của bờ sông Hồng đầy gió cũng đầy nắng.

- Tao hỏi con bé ở đâu mà mày không biết, thời gian của mày dành hết cho thằng đều đó rồi hả? Thằng đều đó là ai? Nói!

- Đều với mẹ, thằng nào cũng là đều hả?

- Còn cái à? Nó là thằng nào? Có thằng nào mà không đều.

- Với mẹ, bố con cũng đều à? Đều đều hết à? Đủ rồi đấy! Đủ rồi! Đánh thế thôi! Hôm nay con mệt quá rồi!

Thụy Dương đứng dậy rồi xách túi và quàng chiếc áo khoác ra ngoài. Những thớ vải chạm vào da thịt, đau như tước máu. Bước đi lảo đảo trên từng bậc cầu thang, chân cô dẫn mạnh từng bước.

- Ừ mày nói đúng đấy: Ba mày là một thằng đều!

- Im miệng đi! Cả ba tôi và cậu ấy đều tốt đẹp hơn bà một ngàn lần.

- Mày dám...

Những âm thanh cuối cùng vỡ nát trong tiếng đóng cửa rầm của Thụy Dương. Mẹ cô nhìn xuyên qua lớp kính, nơi bầu trời đêm đầy sao: Ba mày là một thằng đều và mày cũng chỉ là thứ đồ ung thai.

Nhã Thư ngồi gọn lỏn chiếc ghế bành màu nâu đặt giữa căn phòng mà bốn bên đầy những quyển sách bám bụi. Màu thời gian âm ỉ tan ra nơi từng gáy sách. Căn phòng từ ngày ba mất rất ít người ghé qua. Nhã Thư cũng vậy, bởi cô không thích sách. Mắt ngược lên nhìn bức ảnh gia đình. Ba cô ở đó, dịu dàng cười. Nhã Thư yêu ba, yêu như một phần thân thể của mình. Chị Dương cũng yêu ba và mẹ cũng rất yêu ba. Ba là sợi dây gắn kết tất cả mọi người trong gia đình. Trong trí nhớ của Thư, ba cô vừa dịu dàng vừa rất đổi nghiêm khắc. Có những lỗi lầm chính cô cũng không biết bắt đầu từ đâu, chỉ biết rằng ba sẽ đánh cô bằng chính chiếc roi da mà hôm nay dùng lại trên lưng chị. Tuổi thơ của cô đầy lỗi lầm cũng đầy nước mắt nhưng tình yêu thì chưa bao giờ thiếu thốn. Ba dạy cô cách tự làm những viên kẹo thơm lành mà không phải đi ăn cắp ở cửa hàng tự chọn. Ba dạy cô cách được điểm cao mà không cần gian lận. Ba dạy cô đi xe đạp chứ không chỉ đứng bên nhìn chị tập xe làm chị không tập trung rồi ngã. Ba cô là người đàn ông tuyệt vời hơn bất cứ người đàn ông nào trên đời. Ngày bé, không nhớ nữa, nhưng không hiểu sao cô thường hay là người bị đòn, nhưng roi ba đánh không mạnh và để lại thương tích như mẹ. Cô cũng không lì lợm như Thụy Dương. Nhã Thư khóc rất to nhưng không phải vì quá đau mà bởi vì những lúc ấy chị Dương toàn đứng nhìn cô bằng mắt hết sức thờ ơ. Có lẽ chị giận vì những việc sai Thư đã làm.

- Ba à, con nhớ ba lắm.

Mắt Nhã Thu bắt đầu ươn ướt. Từ ngày ba mất, mọi thứ thật đáng sợ. Căn nhà, mẹ, chị Dương, có phải cô không đủ lớn để hiểu? Hay có quá nhiều bí mật, những bí mật quá khứ, Thu không kịp nhớ hay không được hay biết?

Tiếng gió chạm vào chiếc chuông gió hình tứ quái nơi cửa sổ, vang lên những âm thanh lạnh lạnh, khô khan. Tiếng chuông làm Nhã Thu giật mình, cô dang chân, định đứng dậy thì đột nhiên chạm vào một chiếc hộp nhỏ đặt tận dưới gầm chiếc bàn bằng gỗ to. Một góc nhỏ của chiếc hộp xinh đẹp lấp ló khơi gợi trí tò mò trong cô. Một quyển tập viết nhỏ nhỏ đặt trên tấm vải đỏ. Những nét chữ con nít, tròn tròn, na ná chữ cô.

A, đúng rồi!

“Con là Nhã Thu, 6 tuổi, con có mẹ, và ba, và chị Thụy Dương 7 tuổi rưỡi. Cả nhà con rất yêu nhau.”

Nhật ký ngày bé của cô, sao cô không nhớ gì hết vậy! Nhã Thu lật nhanh những trang giấy viết bằng bút chì, chỗ đậm chỗ nhạt, khi chữ to lúc lại bé tí, trông rất buồn cười.

Ngày... tháng... năm

Hôm nay ngày đầu tiên đi học, chị Dương dẫn con đi bao nhiêu nơi, qua cả cửa hàng tự chọn nữa. Con hứa là con không lấy chiếc bút chì đỏ, nhưng ông chủ lại bảo con ăn cắp và lại tìm thấy bút chì trong cặp con. Chắc do con cầm nhầm. Không biết ba có đánh mắng con không. Con hứa là con không lấy mà.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay con có quay cốp một tí xíu trong giờ làm toán tiết cuối. Lúc đó chị Dương đợi con ở ngoài rồi nên con vội. Không hiểu sao ba lại biết con quay cốp. Ba đánh con nhưng mà con khóc to quá nên mẹ tưởng con bị đánh nhiều. Phòng đọc sách đóng kín cửa mà. Hi.

Ngày... tháng... năm...

Chị Dương tập đi xe đạp. Con thích quá nhưng ba bảo con bé lắm, không tập được. Lúc ba vừa quay đi tí tẹo con chạy lại đòi thử, không hiểu tại con làm chị mất tập trung sao mà chị ngã làm xe cũng ngã. Ba giận lắm. Chị cũng còn bé quá ba nhỉ? Hihi.

Mỗi trang là một câu chuyện được viết bằng cái giọng trẻ con lí lách. Nhiều suy nghĩ trẻ con đến bật cười. Trang nào cũng có ba, có chị Dương và có Thu và có cả những trận đòn. Cái đầu nhanh nhạy của Nhã Thu hình như có nhận ra một chút gì bất ổn nhưng tạm thời chưa hình dung rõ. Cô lật trang vở cuối cùng, dòng chữ ba cô nhọ nhọ, cứng cáp hơn hẳn:

XIN LỖI CON GÁI CỦA BA!

Bên cạnh là tấm ảnh của một người phụ nữ Nhã Thu không quen, nhưng đôi mắt ấy thì quen, rất quen. Cảm giác lại giống như thân thuộc vậy. Người phụ nữ

ấy là ai? Tại sao lại dán phía sau cuốn nhật kí của cô! Tại sao cảm giác của cô lại khác lạ đến vậy? Còn nữa, tại sao ba lại xin lỗi cô! Tại sao cô lâu nay lại hoàn toàn không có ý niệm về những chuyện ngày xưa được ghi lại trong cuốn sổ?

Có tiếng bước chân mạnh dưới nhà. Nhã Thư dứt cuốn sổ vào bao, đẩy chiếc hộp về vị trí cũ không kịp để ý nơi mép tấm vải đỏ hát lên: Hình như có thêm một cuốn sổ nữa.

Nhã Thư đang nằm trong chăn, mên mê từng nếp thời gian hằn in trên cuốn nhật kí của chính mình. Giật mình vì tiếng tin nhắn. Đột nhiên cô nghĩ đến Vũ Huy. Bất giác khóe môi mỉm cười, hoàn toàn vô thức:

- Ngủ chưa, bé con! Chắc có người lại đang ngẩn ngơ cười một mình hả?
- Đâu có! Hâm, em chưa ngủ, có chuyện gì không?
- Có, chuyện là: Tự Nhiên Nhớ...!
- Nhớ gì?
- Biết còn hỏi, nhớ cô nhóc trẻ con, lắm lời!
- Ồ thế đi nói với cô ấy đi! Tớ đâu trẻ con, lắm lời!
- Nhớ cô đẩy thừa cô! Được chưa ạ?
- Rồi! Nhưng ai cho anh quyền nhớ em!
- O, cũng có ai cho em quyền nghĩ về anh rồi cười đâu, có người vẫn làm đấy thôi!
- Ai thèm... em đi ngủ đây! Hâm!
- Khoan, mai là chủ nhật. Đi chơi nhé!
- Đi đâu?
- Hẹn hò, hỏi lắm thế! Ngủ đi!
- Ừ, ngủ đây. Chúc em ngủ ngon!
- Ừm, ngủ ngon và mơ về anh là chắc. Ác mộng.

Đêm đấy, Nhã Thư mơ về Vũ Huy thật sự. Nhưng ấy không phải ác mộng. Đó là một giấc mơ đẹp. Trong lúc đó Vũ Huy vẫn trần trọc không ngủ được. Cái cảm giác kinh khủng nhất là khi anh về nhà nhìn điện thoại bỗng như thói quen cầm gọi cho Nhã Thư. Việc anh ra ngoài cả ngày với một người khác không để ý đến Thư khiến Huy áy náy. Nhưng sự áy náy đó khiến Huy hình như mơ hồ nhận ra tình cảm của mình. Anh tìm đến Thư, gọi cho Thư chỉ vì áy náy thôi sao?

- **E**m thích ăn kimbap. Anh làm được không?

- Ok, anh có cái này mà!

Vũ Huy chìa chiếc smartphone trước mặt Thư. Cô lúc lắc cái đầu tỏ ý không hiểu:

- Gà kinh, thì có bác google mà. Đi thôi!

- Đi đâu - Thư tò mò.

- Tới chỗ có thể làm kimbap chứ còn đi đâu.

Nhà Huy nằm ngay trên con phố Đội Cấn, to và bề thế.

- Vào nhà đi, nhà to nhưng mà không có gì đâu! Bố anh nổi tiếng thích khoe của mà. Họ đi qua phòng khách để vào bếp, căn bếp đầy đủ nhưng hình như thường ít nấu nướng thì phải. Huy lật đật tìm mấy chiếc tạp dề, luôn cho mình một chiếc doremon và với tay trùm lên qua đầu Thư một cái giống hệt. Nhã Thư như đông cứng trong giây phút bóng dáng cao lớn của Vũ Huy theo ánh đèn hắt xuống người mình. Cảm giác nhẹ nhàng, êm và dịu đến lạ lùng, thấy như được bảo vệ, được che chở. Và muốn nhắm mắt cho phút giây này trôi đi thật chậm bồng bềnh như trong giấc mơ đêm qua. Cô đứng yên nhìn chàng trai ấy kéo lại cổ áo, buông tóc cô ra ngoài và chỉnh lại chiếc tạp dề cho mình. Tim cô đập mạnh hơn trong khoảnh khắc muốn ngưng lại ấy. Nhã Thư chưa từng có cảm giác gần gũi với người con trai nào như vậy trừ ba cô. Nhã Thư chưa thấy yêu thương trong mình đầy ắp đến vậy khi đứng dưới bóng một người con trai. Cô thấy bình yên, thấy trái tim mình dịu dàng quá đỗi.

- Xem nào, hay rồi. Chả phải thái thật nhỏ! Biết làm không?

- Uhm, để em thử!

- Quên! Cần một chút nhạc cho có không khí chứ? Đợi anh!

Huy nói rồi tót ra phòng khách để lại Nhã Thư loay hoay với đĩa chả phải thái nhỏ. Việc mà cô chưa bao giờ làm.

- Bà giúp việc về quê mà giấu cái điều khiển kĩ thôi rồi!

Vừa đi, Vũ Huy vừa nhân nhá bàn chân và ngân nga mấy câu hát đang phát ra to tỏ chẳng từ chiếc loa khổng lồ nơi phòng khách.

Thư đang đứng quay lưng lại phía cửa bếp, ngón tay trở đưa qua đưa lại nơi vòi nước. Những giọt nước lem màu... Máu. Huy ào lên phía trước, kéo tay cô bạn lại phía mình, bàng hoàng nhìn vết cắt đang rỉ máu, nhãn mặt... Tim giật mạnh. Xót xót. Thư giật mình, lại đôi mắt mở to hết cỡ, lén lút nhìn Huy, lúng túng ngộ nguây bàn tay đang nắm gọn trong tay cậu bạn, không thể rút lại... Gương mặt đỏ bừng, ánh mắt sụp xuống phía những ngón chân đang di đi di lại trên sàn gỗ.

- Yên!

Huy nói khi với tay lấy chiếc hộp đựng đồ y tế trên nóc tủ. Cậu đặt bàn tay nhỏ nhắn trong tay mình, thăm nhẹ miếng bông tấy trùng:

- Đau không?

- Làm ăn thế đấy?

- Chịu khó tí nào!

Mỗi câu nói lại thăm miếng bông còn, tay Thư giật giật, tim cậu cũng giật mạnh. Cậu đưa ngón tay nhỏ xíu ấy lên sát miệng, thổi nhẹ rồi bất giác hôn chậm vào bên cạnh. Nhã Thư không phản ứng. Cô chỉ thấy tim mình loạn nhịp. Những nhịp đập lạ lẫm không giống với bình thường.

- Không được phép làm mình đau thế này nữa nhé!

- **C**ậu ấy đâu rồi?

Lần đầu tiên Vũ Huy đến lớp mà không nhìn thấy túm tóc đuôi gà đang chống ngược khiêu khích thường ngày đâu. Mặt bàn trống trơn. Đột nhiên thấy một chút gì như thiếu thốn. Ném vội chiếc cặp xuống lớp, cầm điện thoại nhấn liên hồi để rồi chỉ nhận lại những tiếng tút dài buồn tẻ.

Trong Huy, hình như cái tên Thụy Dương luôn bất an đến vậy, sự lo lắng nhanh chóng bủa vây kín trái tim anh. Tiếng chuông điện thoại reo lên inh ỏi.

- Ra sân bóng đi! Hot lắm! Nhanh!

- Chuyện gì?

- Ra đi! Cô bạn cậu...

Vừa nghe đến đó, Vũ Huy đập máy, chạy nhanh ra sân bóng. Thụy Dương ở đó.

Trời lạnh! Áo ba lỗ màu trắng bó sát vào cơ thể. Mỗi cơn gió lướt qua lại chậm chậm chứng kiến sự rùng mình của đám học sinh xung quanh trừ một người duy nhất, một người duy nhất trên sân. Và chơi bóng. Hẳn rằng lũ trai trẻ trong đội của Huy lại chẳng tròn mắt với từng động tác một: Đập bóng, chạy đà, đẩy bóng, tung bóng, tung người ném bóng. Nhanh. Gọn. Và khéo léo. Chưa hết! Trên sân là một cô gái đẹp. Mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt không chuyển biến nhiều sắc thái, chỉ có ánh mắt sắc, bất cần và một chút... quyết liệt. Những giọt mồ hôi làm bóng thêm lớp da nơi cổ tay, nơi cánh tay, thấm ướt cả lớp áo ba lỗ mỏng. Nơi cổ, nơi cánh tay nhứt nhối những vệt roi da như còn ứa máu.

Mỗi lần cô tung người, mớ tóc đuôi gà lại quất mạnh vào mặt. Đau. Huy thấy tim mình nhói lên dưới những cơn gió lạnh. Thấy tim mình nghẹn đau!

- Một giờ rồi đấy! Suốt một giờ rồi!
- Ủ, cô ta khỏe thật!
- Khóc gì? Có mà muốn chết ấy!
- Ủ, phá sức kinh khủng!

Những tiếng bàn tán xung quanh khiến đầu óc Vũ Huy quay cuồng. Trên sân, Thụy Dương vẫn dần bóng như muốn đè nghiền chính mình nơi những lớp sân gạch. Chân cậu chạm vào vạch sân, một bàn tay nắm giữ tay cậu:

- Đứng!

Nhã Thư! Huy khẽ nhăn mặt hình như anh học thói quen này từ một người nào khác, một người có lẽ rất quan trọng mà lâu lắm rồi Huy vẫn không nhận ra. Nhã Thư nhìn anh, anh nhìn cô, trong một tình huống thật khác, cảm xúc lúc này cũng trống rỗng lắm. Lắc đầu ư?

- Em muốn anh mặc kệ vậy sao? Đó là chị gái của em cũng là người bạn gái mà anh yêu quý nhất ở đây.

- Vì là chị gái nên em hiểu chị ấy!

- Hiểu! Hiểu để làm gì khi không ngăn những hành động hành hạ bản thân như vậy lại!

- Không! Chị ấy có cách sống của chị ấy. Ai cũng có quyền làm những gì mình thích! Để chị ấy được thoải mái đi.

- Thư à! Cô ấy không có quyền làm gì hại cho bản thân cô ấy!

- Do chị ấy chọn, anh không làm gì được đâu. Chị ấy quen vậy rồi!

- Không, anh không cho phép ai đó quen với điều đó!

- Tại sao?

- Vì cô ấy là... bạn anh, một người bạn đặc biệt!

Chân Huy nhân thêm một bước, ánh mắt nhìn thẳng về phía Dương, tim trào lên những cảm xúc lẫn lộn. Giống như là Trách Nhiệm và quyết tâm nhận cả trách nhiệm ấy.

Chân Huy bước mạnh mẽ hơn hay tay Nhã Thư buông hờ.

Cả đám đông xung quanh ồ lên. Mặc. Những người trên sân lúc này chưa bao giờ là những người để ý đến mọi chuyện.

- Qua người tớ đi!

Dương đứng lặng nghe giọng nói của người cô yêu. Tất cả vỡ òa trong chốc lát. Cô gái ấy thấy mình chệnh vênh như mất đi đôi chân vậy. Gió vẫn tạt qua.

Gương mặt cô vẫn tro ra với gió, tóc dính chặt lấy hai bên thái dương. Dừng lại để thấy mình vẫn thở, dừng lại để thấy tim mình còn đập. Yêu! Nó đau đớn thế sao? Nó có khả năng làm cô điên, làm cô ác, cũng có thể giết chết cô thế này sao! Đã nghìn lần dặn bản thân rằng đừng yêu thương, ở gần ai quá lâu! Để mọi thứ đều là nguy hiểm như lúc này. Hóa ra chàng trai trước mặt đang nhìn sâu như cố đào bới mọi thứ trong mắt cô lúc này chính là “thủ phạm” của tất cả. Thủ phạm mà quan tòa là cô chỉ biết yêu mà không hề dám phán xét hay luận tội. Dù Huy có tội gì đi nữa, cô cũng sẵn sàng chết dưới cật ta thay vì phán xét.

Dương cứ đứng vậy, tay đập bóng theo như một phản xạ, mắt hun hút nhìn vào từng gương mặt Huy. Cái nhìn ấy hoang hoải quá, khắc khoải quá, yêu mà không nở yêu, hận mà không hận nổi. Chỉ còn biết điên lên gào thét để giải tỏa!

- Tránh ra!

Cô gào lên, thanh quản như vỡ ra. Gió như cũng gào lên, nỗi đau bật tung khỏi cuống họng, tan hoang trong phút ấy.

- Tôi sẽ ở đây, ngay đây, trước mặt cậu, dù cậu có đuổi, có đánh thì tôi vẫn cứ ở đây. Cậu bắt cần, bá đạo bao nhiêu thì tôi cũng có thể bắt cần, bá đạo bấy nhiêu.

Giọng Huy chậm chậm, nhỏ nhưng dứt khoát.

Dương nhìn Huy rồi nâng bóng, dùng lực bàn tay, bật mạnh. Cô không lướt qua Huy. Cô đứng yên chỉ có quả bóng đi với tốc độ chóng mặt đập mạnh vào ngực Huy. Nước mắt Dương cũng chảy theo từng đường bóng. Cô cứ vừa khóc vừa đập bóng hồi hả. Cứ vừa khóc vừa nhìn Huy nghiền răng chịu đựng những tiếng bóng bóp mạnh càng lúc càng dày.

- Tránh ra, tránh ra khỏi cuộc sống của tôi, cậu biết đúng không?

- Tránh ra, cút đi, biến mất khỏi cuộc đời tôi!

- Chỗ của cậu không phải ở đây!

- Chỗ của cậu ở đâu, cậu biết, tôi biết, con nhỏ đó cũng biết!

- Cút đi!

Cùng với từ “cút đi”, Thụy Dương nghiền răng, mặt đỏ bừng vì khóc, vì mệt tưởng muốn khụy xuống. Cô dồn lực của cả cơ thể đập một cú trời giáng. Nhưng Dương nhâm, trái bóng không đập mạnh vào người Huy mà điềm đến là con bé mà Dương căm hận nhưng mang nợ. Con bé mà bản thân cô cũng không thể, không dám làm tổn thương thêm nữa: Nhã Thư.

Nhã Thư ngã ngay trong vòng tay Huy. 5 giây, 10 giây, 30 giây... Thụy Dương không nhấc bóng, cô đứng yên nhìn cảnh tượng trước mắt mình hồi lâu rồi quay mặt đi, tay cứng đờ vì lạnh, vì buốt và tê vì đập bóng quá nhiều. Châm chậm cho vào túi quần, những nỗi đau như thể có là gì. Có xá gì với nỗi đau trước mặt.

- Ha ha... ha ha...

Cô cười, cười to.

- Hay rồi, cuối cùng thì mày cũng dám to gan “nổi dậy” một lần. Nhưng yên tâm, tao không hi vọng tới nay mày dám “nổi dậy” vì tao đâu. Ha ha.

Cô vẫn cười, tay nhẹ đưa lau một giọt nước mắt vừa lăn xuống vết roi da tối qua hằn trên ngực. Lau đi, để đừng thấy buốt. Những bước chân thập thững, chỉ muốn khụy xuống. Gió tấp vào da thịt. Lạnh. Thế đấy “con điên” đi qua để lại người ta trống trơ với nỗi đau thế đấy! Con người vẫn chỉ là con người thôi, có điên cuồng trốn chạy, có cố gắng, quyết liệt dẹp bỏ hết mọi thứ thì vẫn cứ là con người có da thịt, có trái tim thôi. Càng hành hạ bản thân càng hiểu: Đời một đứa con gái bị buộc phải bất cần đáng sợ đến thế nào!

- Mặc thêm áo vào, lạnh!

Dương không ngoảnh lại. Nhưng chân cô khựng lại rồi chợt cười khẽ nhớ đến những gì cô vừa nhìn thấy. Cười chính bản thân mình rồi bước tiếp.

Đám đông đã giải tán từ bao giờ không kịp chứng kiến phần hai của câu chuyện. Tiếng trống đã kéo mọi người vào lớp với không ít lời bàn tán về Dương. Mặc. Cô vốn không quan tâm đến điều ấy.

- Hot thế! Mày định tán tỉnh nhỏ Dương hả?

Huy không trả lời. Cậu ngồi im nơi góc sau của cầu thang lên sân thượng. Mũ áo khoác trùm kín đầu, hoàn toàn không suy nghĩ. Đôi khi người ta lười suy nghĩ bởi có quá nhiều việc cần phải nghĩ. Và nghĩ rồi liệu có giải quyết được để ít người tổn thương hơn!

Bọn bạn vẫn thi nhau nói:

- Kể cũng thú vị phết nhỉ? Yêu ai không yêu, yêu cái con nhỏ điên đơ đó. Mày dạy nó cười hộ tao nhé!

- Không được nói cô ấy điên đơ!

- Ờ không điên đơ nhưng mà tao thấy nó cũng có vẻ thích mày sao ấy nhỉ? Có nhiều chuyện biến lắm. Không còn điên đơ như trước mấy nữa!

- Tao bảo không gọi cô ấy là điên đơ!

- Ừm không điên đơ cơ mà hồi trước bọn tao tưởng mày thích con nhỏ Thư. Tao thấy chị em nhà nó ai cũng hot nhưng mà nhỏ Thư thì đáng yêu hơn. Tao mà chọn, chọn Thư ngay. Cái con Dương cứng đầu khó dạy!

- Không được gọi Dương là con nghe chưa? Nói lần cuối!

- Mẹ ôi! Mày yêu cmnr!

Cả bọn đồng thanh hét lên. Huy không lên tiếng, mũ vẫn trùm qua đầu, đi thẳng: Thụy Dương không ở lớp.

Chiếc Exciter dừng phịch trước cửa quán. Tùng ngược lên nhìn thẳng bạn quý hóa hơi bất ngờ: Lẽ ra giờ này nó phải ở trường chứ. Nhưng rồi nhanh chóng cúi xuống chăm chú với ly trà sữa mật ong cho cô bé 9x xinh xinh ở bàn cuối. Bông Xù thì không thể, nó hào hứng nhảy cẫng lên người Huy, cọ cọ mũi vào má Huy như cách trước đây vẫn thường làm với cô chủ.

- Thôi nào, thôi nào. Tao mệt!

Bông Xù biết thân biết phận lặng lẽ bám ngay sau chân Huy, không dám sủa to. Nó trơ mắt nhìn cậu chủ đá cái ghế nhỏ ra để ngả mình lên cái ghế dài rồi bắc luôn chân lên chiếc ghế ban nãy. Chiếc mũ vẫn trùm kín đầu, trông như có chuyện gì đang suy nghĩ khủng khiếp lắm. Tùng lại nhếch mắt lên nhìn thẳng bạn trong chốc lát, đột nhiên khẽ lắc đầu: Trẻ con lắm nhưng lại thích nghĩ nhiều.

Không ngẩng đầu lên, cậu khẽ hỏi:

- Lại biến à?

- Không.

- Thế sao mệt! Vì gái?

- Này, mà đi dép trong bụng tao đấy hả thằng kia!

- Đơn giản là mấy cái biến của mày lúc nào chẳng liên quan đến một con bé nào đó.

Nói rồi, mang ly trà sữa ra cho cô bé đang ngồi vẽ vẽ cái gì đó nơi một góc quán. Tay vồ nhẹ lên vai thằng bạn như thói quen, đột nhiên hơi bất ngờ khi bị Huy nắm tay giữ lại:

- Mùi?

- Mùi gì?

- Trà sữa mật ong!

- Chà! Trí nhớ ấn tượng đây!

- Bảo đừng bán nữa cơ mà!

- Cơ mà con bé đó năn nỉ! Mà tao thấy mùi này hơi bị hay!

- Ở cái thằng, muốn chết hả?

Tùng đã tốt đi từ bao giờ để lại mình Huy đứng chơ vơ. Đột nhiên muốn ngồi xuống để quá khứ đừng quá dễ dàng dày vò bản thân. Ừ. Yêu. Huy từng yêu. Yêu chân thành và sâu sắc. Một cô gái nhỏ, xinh xắn và dễ thương. Mông

manh như gió cũng nhẹ nhàng như mây. Cô bé ấy đi qua tuổi mới lớn chập chững của anh với tất cả nhưng yêu thương, tất cả sự quan tâm. Huy đã yêu bằng tất cả trái tim và cả tính hiếu thắng của một chàng trai trẻ. Tùng nói đúng: “Càng những đứa bá đạo như Huy, như mấy thằng “Bố đời” khi yêu lại càng không biết trời đất gì hết, cắm đầu cắm cổ yêu”.

- Sao mệt?

Tùng ngồi trước mặt Huy, ly cacao nóng bốc khói trên mặt bàn.

- Tao thèm có mẹ quá!

Tùng trở mặt nhìn thẳng bạn rồi bật cười khanh khách, cười không ngừng lại được.

- Mà... ha ha... Điên à! Muốn mẹ như mẹ tao không?

Huy vẫn luôn khâm phục Tùng ở điều đó. Bản lĩnh và cách đi qua nỗi đau. Bình tĩnh đứng lên cả khi bố đi tù vì tham nhũng, mẹ bỏ đi lấy chồng Tây. Tùng vẫn luôn là điểm tựa tinh thần cho cả nhóm, bốn thằng “Bố đời”.

- Nói đi con! Chuyện gì?

Lại cười khềnh khệch. Nhưng Huy thì không, chả có tâm trí để cười:

- Sao? Vì cô nào? Cô uống cocktail hay cô bé sau?

- Cả hai!

- Ôi trời! Tao biết ngay mà: Tao đã bảo mày bao nhiêu lần duyên của mày có bay lượn lửng lơ thì cũng về Việt Nam thôi mà lại! Hô hô!

- Thôi đi! Đang đau hết cả đầu!

- Ủ, đùa thế thôi, nói đi không lại phát điên vì tình đấy!

- Tao không biết. Với Nhã Thư là ấn tượng ngay từ ban đầu, ngay khi nhìn thấy con bé lần đầu tiên ở sân bóng. Tao đã không rời mắt ra được đến nỗi không đỡ bóng để bóng đập bốp vào đầu con bé.

- Vì Trang? Có một nét hồn nhiên thánh thiện ở con bé rất giống cô nhóc đã bỏ đi năm đó.

- Không. Tao chưa bao giờ nghĩ dùng Thư để thay thế Trang... Tao quên rồi!

Huy dừng lại, thở mạnh, mắt nhìn xa xăm từ về nơi cửa quán nơi lần đầu tiên Trang đến, nơi mái tóc cô buông nhẹ tung bay trong gió, nơi cô bé mặc đồng phục má lúm như tỏa sáng.

- Ủ, tao không nói mày thay thế. Nhưng cảm giác lại là một chuyện khác. Cảm giác về một thứ thân thuộc, đã từng yêu thương đôi khi khiến mày ngộ nhận. Những đứa con gái mỏng manh, dễ vỡ như Thư lại càng khiến những thằng bá đạo như mày cảm mến.

- Ủ. Có lẽ vậy... Nhưng còn...

- Thụy Dương? Đấy lại một kiểu con gái hoàn toàn khác. Mạnh mẽ hay một cách để che giấu sự yếu đuối. Vậy nên để có cảm tình không hề dễ, đến bên không hề dễ và nhận ra đấy là ai trong cuộc đời mình càng không dễ.

Tùng ngưng nói, mắt nhìn xa xăm. Đâu đó trong miền kí ức mông lung, là hình ảnh Thiên Trang, người mà tất cả Bồ Đề đều theo đuổi. Nếu người con gái mạnh mẽ của Tùng không xuất hiện, anh sẽ mãi không biết tình cảm kia chỉ giống như việc chúng ta luôn hướng về những quả bong bóng bay trên bầu trời. Đẹp và dễ vỡ. Chỉ có điều, Vũ Huy nặng lòng hơn anh và còn quá trẻ con để hiểu chính bản thân mình.

- Tao không hiểu mình!

- Ừ!

- Tao thấy mình có cảm tình với cả hai?

- Ừ!

- Tao nghĩ tao thích Nhã Thư, thích nghe tiếng cười lạnh lạnh, giọng nói trong veo, và khuôn mặt khiến mọi thứ nhẹ nhàng ấy. Muốn bảo vệ tất cả những điều đáng yêu đó.

- Ừ, còn con bé cocktail?

- Với Dương lại khác, nhiều ả số, nhiều nỗi đau. Mỗi lần đến lớp không nhìn thấy cô ấy lại thấy tim khẽ giật thót. Cảm giác lo lắng và bất an xâm chiếm. Nhìn những vết sẹo trên tay cô ấy, tao thấy mất phương hướng và vô dụng kinh khủng. Thương và muốn ở bên chia sẻ. Đôi khi muốn chịu đựng thay những nỗi đau thể xác và tinh thần mà cô ấy đang hứng chịu.

- Yêu một người là cảm giác đau thay nỗi đau của người ấy. Là cảm nhận người ấy bằng tim chứ không bằng mắt hay tai. Muốn ở bên cạnh chứ không phải muốn bảo vệ. Không ai là anh hùng trong tình yêu cả. Người ta chỉ có thể trở thành những kẻ si tình mà thôi. Hiểu ý tao mà sẽ tìm ngay thấy câu trả lời đấy.

Im lặng, lại nghịch những sợi lông của Bông Xù:

- Muốn thử không? Nhắm mắt đi? Và hình ảnh ai vừa vụt qua?

Hình ảnh túm tóc đuôi gà chổng ngược hiện lên ngay lập tức trong tâm trí Huy nhưng rất nhanh nụ cười rạng rỡ và tà váy trắng bay bay lại đưa Huy về với Nhã Thư. “Là ai?” Câu trả lời này với Huy khó quá.

Huy không trả lời, nhẹ lắc đầu.

- Vậy thì giữ câu trả lời cho riêng mày đi.

Tùng ngẩng đầu nhìn về góc bàn bên cạnh cửa kính. Những tia nắng nhẹ của mùa đông ảm ương lách mình qua những đám mây nhẹ chiếu vào bó hoa đặt trên bàn... Như rằng “cô gái mạnh mẽ” của anh vẫn ở đó. Tóc búi cao, mồ hôi

lắm tấm nơi cổ sau buổi tập nhảy. Headphone đeo trên tai, tay tí tách đập phách theo nhịp đập. Nàng như một phần vui tươi của cuộc sống mà Tùng tha thiết muốn có được, muốn ở bên. Anh cũng từng đi qua những ngày tháng yêu đương đầy hứng khởi cũng lắm nghĩ suy như Huy. Vì thế mà hiểu, mà đồng cảm mà cảm thấy vị tha trước sự không rõ ràng của thằng bạn.

Tùng nheo mắt, bên ngoài cửa là ai đó, rất quen mà rất lạ. Mũ lưỡi trai đội sụp, tóc búi cao lộ ra những vệt mồ hôi nhán nhá càng làm rõ gương mặt sắc nét. Bỏ tay từ túi quần, lấy tay đẩy nhẹ cửa bước vào. Tùng khẽ cười...

- Này. Cô ấy?

Tim Huy chột nhối lên. Anh giật mình mở mắt:

- Dương á. Đâu?

Rồi như chột nhận ra Tùng chỉ đùa thôi, anh lại nhắm mắt thật sâu. Câu trả lời đến bất ngờ quá. Chính bản thân anh cũng thật khó chấp nhận. Lúc này trong Huy mọi thứ mông lung quá nhưng hình ảnh về cô gái nằm trên bãi sông Hồng hình như cứ chập chờn đến rồi đi.

- Đây!

Mí mắt giật mạnh, Huy giật mình. Ngưng lại một chút anh chưa muốn mở mắt. Giọng nói quen lắm, quen đến mức tim Huy như đã ghi tạc từ lâu lắm chỉ là chính nó cũng không biết. Trầm, buồn và bất cần. Huy biết khi anh mở mắt ra cô ấy đã ở trước mặt. Sẽ là tóc đuôi gà, là gương mặt bất cần, là đôi tay cho vào túi quần.

Là cô ấy. Thụy Dương... Liệu có phải người quan trọng nhất với anh?

Anh mở mắt, chậm nhìn sâu vào mắt cô... Im lặng... Một sự im lặng kéo dài đến mê mải nhưng bất lực. Cố mãi vẫn không biết tiếp theo nên làm gì.

Cô đứng vậy... Tay bỏ vào túi quần... Nhìn anh bằng đôi mắt thăm thẳm... Không bất cần mà lắng buồn... Bất động và lặng im.

Trong khoảnh khắc ấy mọi thứ đều giản dị như chưa bắt đầu. Họ không hiểu nhau, hoàn toàn không hiểu. Nhưng họ tìm thấy nhau, tìm thấy nhau sau những cảm giác đầu tiên tĩnh lặng như là của nhau lại như không nhận ra nhau.

Muốn khóc. Thụy Dương thật sự muốn khóc. Sao trước anh, trước chàng trai này, tim cô yếu đuối đến vậy, mềm tan đến vậy. Nó muốn vỡ tung ra trước anh lại như muốn im lặng mà bỏ trốn. Nó muốn ào đến như nước lũ bên anh, phủ kín tình yêu lên ánh mắt đang nhìn cô kia, nhưng lại sợ mình sẽ trở nên độc ác và tàn nhẫn. Dương đã hơn một lần như thế.

Khi yêu một ai đó cô dễ trở nên ích kỷ và độc ác. Tuổi thơ của cô là cả một chuỗi dài chìm trong mù quáng, làm mọi thứ để chiếm lấy mọi thứ yêu thương lẽ ra không thuộc về mình, không muốn san sẻ. Cô sợ rằng tình yêu sẽ biến cô thành “quái vật” như cách nói của mẹ cô, sẽ làm tổn thương những người xung

quanh. Dương không định hình được bao nhiêu phần trong bản thân là “quái vật” nhưng sống chết cho tình yêu thì cô có. Dù có phải ác. Dương không khóc, cái cảm giác đôi mắt với tình cảm của mình lúc này lạ lắm. Không trẻ con như ngày ấy nữa.

- Thôi, rút lui nào. Bông Xù. Đạo thôi. Chăm quán hộ tao nhé!

Tùng cố vuốt ve để Bông Xù đừng sửa, nhưng nãy giờ nó vẫn ngo ngoáy khó chịu lắm. Miệng vẫn mỉm cười: Con bé này, không vừa đâu Bông Xù nhé! Hơi bị “máu”. Thầm nghĩ rồi bước nhanh ra quán.

- Ở đâu ra đây?

Vũ Huy hỏi băng quơ!

- Trên trời rơi xuống!

Thụy Dương lại vẫn nhìn thẳng vào mắt Huy. Không chút ngần ngại.

- Đến đây làm gì?

- Để yêu cậu!

Huy trợn mắt nhìn cô gái trước mặt. Nhướng mày, đầu khẽ gật gù, ngó nghiêng.

- Hay vậy! Thật không đấy?

- Thật, dám không?

Nói rồi, cô tiến lên một bước, đứng ngay dưới Huy chỉ tầm đến ngực, đôi mắt ngược lên đầy yêu thương cũng đầy thách thức. Họ nhìn nhau, không vội vã cũng không gấp gáp, ánh mắt như truy tìm mọi thứ thuộc về nhau. Khoảnh khắc ấy Huy thấy lòng chững lại như không muốn trôi đi. Mọi thứ đến nhanh hay chính anh đã quá lâu để nhận ra. Hóa ra yêu thương là không hề tiếc nuối. Nếu lúc này đứng trước mặt anh là Nhã Thư liệu Huy có thấy hạnh phúc như bây giờ. Liệu lúc này đứng trước mặt anh là Nhã Thư tim anh có rạo rục mà đầy băn khoăn, loạn nhịp mà mãn nguyện như lúc này! Cô gái của anh có thể đầy bí ẩn nhưng với Huy tình yêu lúc nào cũng đáng trân trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời. Và nếu đã là yêu thì cứ yêu thôi. Những thứ xung quanh. Hôm qua. Hay ngày mai. Sẽ chẳng là gì nữa.

Rất chậm, Huy cúi thấp hơn, đặt một nụ hôn lên môi cô. Nhanh như cắt, Dương quay đi để lại nụ hôn chơi vơi ngưng tại má. Mềm và thanh.

Rất nhanh, cô ngược lên nhìn lại anh rồi bật cười. Huy cũng cười. Họ nhìn nhau. Hạnh phúc như vừa chớm nở, dù biết rằng khoảnh khắc này đi qua, còn biết bao nhiêu điều đón đợi. Bởi họ tin còn nhau sẽ chẳng còn chi là không thể. Yêu nhau đúng là không dễ nhưng tìm ra nhau giữa bảy tỉ người trên trái đất cũng đâu hề có dễ. Họ đã làm được đấy thôi.

- Lượn không - Huy vẫn mỉm cười, tay khẽ chạm nhón nhá nơi những sợi tóc vương nhẹ xuống trán Dương.

- Có!
- Không hỏi đi đâu à?
- Đi đâu cũng là nơi có cậu!

Huy khẽ nhú mào, bủ môi nhìn cô:

- Chuẩn rồi! Cứ nói thế có phải hay không?

Dương im lặng, khẽ mỉm cười, rất nhẹ... mơ màng nhìn về nơi có những ánh nắng nhạt hửng lên hiếm hoi giữa chiều đông. Huy lặng nhìn theo, chậm chậm. Đẹp quá! Ánh mắt ấy như chất đầy, vàng ươm nắng nhẹ, lấp lánh. Có phải bởi anh đang yêu, bởi cô gái ấy đang yêu hay bởi họ yêu nhau?

Dương lưỡng thững bước theo chàng trai trước mặt, ngược mắt nhìn lên nơi gáy tóc màu nâu dẻ âm áp. Liệu rằng tấm lưng kia có đủ vững chãi để cùng cô đi hết những khó khăn trước mặt. Liệu rằng chàng trai trẻ con thậm chí còn kém tuổi cô kia có phải đúng là người cô cần? Lúc đến đây, lúc ngồi một mình nơi bãi sông Hồng và quyết chạy đến đây Dương đã nghĩ, nếu cậu ấy ở đây nghĩa là cậu ấy dành cho cô. Không phải bởi định mệnh hay duyên phận mà bởi vì với cậu ấy cô cũng là một phần gì đó “không bình thường”. Nhưng lúc này, Dương lại lo sợ, sợ những phút bông bột cũng như tình yêu liệu có bông bột như chính phút này? Dương không muôn nghĩ nữa, mọi thứ trong đầu cô lúc này như một mớ bông bong. Mệt mỏi. Cô không run sợ vì quyết định của mình, chỉ thoáng nghĩ cho những người quanh cô. Một thoáng thôi.

Khi Huy đứng đẩy dựa vào xe, nơi vạt nắng nhẹ nghiêng nghiêng luồn mình trong lạnh lẽo. Màu tóc nâu âm áp phảng phất bay trong gió nhẹ. Huy nhìn về phía Dương và cười. Phút ấy cô biết rằng dấu đúng dấu sai, tình yêu này vẫn phải tồn tại. Dẫu rằng anh sinh ra không chắc dành cho cô nhưng trái tim cô trọn vẹn có mặt ở trên đời vì có anh và để yêu anh. Dương nhắm mắt rồi bước nhanh hơn về phía Huy, vòng tay ôm anh thật chặt từ phía sau:

- Huy à, em... yêu anh... được không?